

Thập Niên Hoa Hạ Miên

Contents

Thập Niên Hoa Hạ Miên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12

Thập Niên Hoa Hạ Miên

Giới thiệu

Thư Lê tiên sinh tướng mạo tuấn mỹ, ôn hòa tao nhã, nhưng lại là một người mù. Bản thân ta không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nien-hoa-ha-mien>

1. Chương 1

edit + beta: Phong Tuyết

Thư Lê tiên sinh tướng mạo tuấn mỹ, ôn hòa tao nhã, nhưng lại là một người mù.

Bản thân ta không có tư cách cười nhạo hắn, bởi vì ta là nữ lưu manh nổi tiếng khắp thành này, hãm hại, lừa gạt, trộm cắp, không chuyện lớn nhỏ gì chưa từng làm. Người người gặp ta trên phố đều hoảng sợ hét lên.

Ta không có cha, không có mẹ, cũng chẳng có nhà, từ năm sáu bảy tuổi mỗi đêm đều ở ngoài ngôi miếu đồ nát. Thư Lê ở bên miếu đối diện nơi hoa lê nở đầy trong viện, tính ra hai ta cũng coi như hàng xóm.

Thư Lê là nam nhân đầu tiên khiến ta nhìn mà chảy nước miếng...

“Tối đây thử một chén trà hoa lê”. Thanh âm mềm mại êm tai như tiếng nước chảy vang lên, mặc cho truy binh bên ngoài viện náo loạn âm âm, Thư Lê cũng chỉ cười cười đưa cho ta một chén trà ướp hoa.

Tay ta hôm nay cầm chén trà có chút run run, bởi vì ta lại gây họa, chỉ sợ hấn sẽ không giúp ta, ta hiện giờ không còn tâm tư nào uống trà nữa.

“A Bạch, người lần này lại chọc tới nhà ai rồi?”.

Thư Lê luôn một thân áo bào trắng không nhiễm chút bụi, vì ta ở thân cận với hấn nên để cho hấn gọi ta là A Bạch, dù sao ta không tên cũng chẳng có họ.

Ta liếm môi, cẩn thận nói: “Tên mập thiếu gia nhà Tiền địa chủ đùa giỡn bốn cô nương, ta đánh què chân hấn”.

Thư Lê uống trà, sắc mặt nghiêm túc, con ngươi ảm đạm vô quang dừng trên người ta, nhưng một hồi lâu cũng không thấy lên tiếng.

Ta nghĩ hấn đang tức giận, tim đập thành thịch, trong lòng thấp thỏm vô cùng.

Thế nhưng Thư Lê lại bật cười, khóe môi khê nhếch, chậm rãi nói với ta ba chữ: “Làm tốt lắm”.

Ta thấy hấn không trách ta, liền an tâm, bưng chén trà hoa lê lên uống một hơi cạn, rồi lấy tay áo lau miệng.

Quyền cước công phu của ta là do Thư Lê dạy, chớ có chê hấn mất mùa, thực ra hấn rất lợi hại, mà rốt cuộc là hấn lợi hại tới cỡ nào tới nay ta còn chưa biết rõ.

Nhờ có hấn, ta mang danh ‘tai họa’ trong mắt bọn ác bá giàu có trong thành, ta vốn tốt tính, khi tôn trọng hấn, ta sẽ gọi hấn một tiếng tiên sinh.

Lúc bình thường, ta quen gọi hấn là người mù.

Đám người Tiền địa chủ kia phái đến tìm ta tính sổ không dám vào nhà Thư Lê, bởi vì cả thành đều đồn rằng sân nhà Thư Lê là nơi ở của ma quỷ.

Trong nội viện này hoa lê bốn mùa nở rộ, ngày đêm tỏa hương, mà tướng mạo Thư Lê mười năm cũng không đổi, theo lời đồn đại kia thì hấn chính là một hồn ma đã chết nhiều năm.

Ta vô cùng xem thường mấy lời đồn đại đó, trên đời này làm gì có hồn ma nào tốt giống như Thư Lê?

Chuyện ma quái chẳng qua là mấy năm nay ta và hấn dựa vào lời đồn nơi đây là nơi ở của ma mà tạo ra, làm như vậy để kẻ khác không khi dễ cô nhi ta và người mù hấn.

“Người mù, người có bản lĩnh như vậy, tại sao cứ ở mãi trong ngôi nhà ma này vậy?”, có một ngày ta không nhận được hồi hấn như vậy.

Hấn đáp: “Đang đợi người”.

“Đã đợi mười năm sao?”, ta có chút cảm thấy đau khổ.

“Ừ”, Thư Lê cười giống như làn mây, nhàn nhạt thanh nhã, thuận tay cầm chén trà hoa lê ta đang uống dở lên nhấp một ngụm.

“Vậy tại sao dung mạo của người không hề thay đổi?”, ta cướp lấy chén trà, nhỏ giọng lầm bầm: “Đây là chén của ta”.

Ta ở trước mặt hấn luôn tỏ ra vô cùng đàng hoàng, trang phục mặc trên người giống với người thường hơn, mặc dù hấn không thấy.

Nhưng chúng ta vẫn khác nhau một trời một vực, ta nghĩ nước miếng của ta sẽ làm ô uế miệng của hấn, sợ hấn ghét ta.

Nhưng hấn dường như không thèm để ý, thông thạo tìm được tay ta, bưng chén chà kia tiếp tục uống.

“Đương nhiên là bởi trời sinh ta dung mạo tuấn tú, lòng dạ lại rộng rãi, thế nên không bị gió sương năm tháng ảnh hưởng”. Người mù này, nhìn thì đứng đắn nhưng kỳ thực rất biết cách gạt người, lời của hắn ta cũng không biết câu nào là thật, câu nào là giả nữa...

“Người còn phải đợi bao lâu?”.

“Không biết, có lẽ sẽ nhanh thôi, ai biết được”.

Ta suy nghĩ một chút sau đó tiến tới ngồi gần bên hắn hơn một chút, cười nói: “ Bao lâu cũng được, người mù, ta cùng người chờ”.

Hắn ngậy người, đưa tay lên tìm khuôn mặt của ta, nhẹ nhàng vỗ về, giọng nói dường như đang kìm nén nỗi đau lòng: “A Bạch, người xem giúp ta một chút, hoa lê trong viện này vẫn còn đang nở sao?”.

Ta nói: “Vẫn đang nở, hoa này nở nhiều năm như vậy mà chưa bao giờ tàn, thật là kỳ lạ”.

Hắn ôn nhu nói: “Chỉ cần hoa lê này còn nở, ta vẫn còn phải chờ”.

Khi đó ta đã thích Thư Lê rồi.

Ta cố ý bỏ qua lời nói kia của hắn. Ta không dám nói với hắn, ta thực sự hy vọng người hắn chờ vĩnh viễn không tới.

2. Chương 2

edit + beta: Phong Tuyết

Sau khi đánh què chân Tiền nhị thiếu gia, ta tránh ở nhà Thư Lê mấy ngày. Đừng xem thường Thư Lê bị mù thường ngày giấu quỹ trong nhà, không hề bước ra khỏi đại môn, thực ra thì hắn có bạc, cho nên mấy ngày qua ta cũng được sống một cuộc sống vô cùng tốt đẹp...

Ta hỏi hắn từ đâu hắn có nhiều tiền như vậy, hắn nói mấy năm trước hắn từng đi làm thầy tướng số kiếm tiền, lúc ấy ta khinh bỉ nhìn Thư Lê, nhiều bạc như vậy, có lẽ hắn từ trước tới giờ đã dùng khuôn mặt tuấn tú trắng nõn lừa gạt rất nhiều người.

Hơn nữa, phần lớn hắn là khuê nữ hoặc là thiếu phụ...

Cảm giác tiếng ồn ào đã không còn, bọn người Tiền phủ dường như không còn kiên nhẫn, không còn chờ đợi ở bên ngoài chực đánh ta nữa, ta liền nghênh ngang bước ra khỏi cửa.

Bước ra khỏi cửa lại phát hiện thấy một bên tường có treo một chuỗi lục lạc có kim quang lóng lánh.

Ta đang định lấy chiếc vòng nhạc kia xuống xem một chút, lại nghe thấy một âm thanh già nua từ phía sau truyền đến.

“Cô nương một mình ở chỗ cửa ma quỷ những mười ngày, can đảm thật không nhỏ”.

Ta quay đầu lại, thấy một người mặc y phục đạo sĩ màu tro xám, một tay cầm chiêu hồn phiến, một tay cầm cây kiếm gỗ đào đi tới phía ta, khuôn mặt già nua mỉm cười, vẻ hiền lành điềm đạm, có vẻ không phải là người xấu.

“Lão đạo, ông tới đuổi ma sao?”, tôi cười cười hỏi. Đạo sĩ tới nơi này làm phép thì nhiều lắm, nhưng đâu có ai có thể chân chính đuổi được ma đi, bởi vì nơi này căn bản vốn không có ma quỷ gì cả.

“Đúng, là Tiền lão gia mời tới, nói có một tiểu cô nương không biết trời cao đất rộng đánh què chân Tiền thiếu gia, sau đó trốn vào nơi ma ở này, Tiền lão gia nghe nói ngôi nhà này hết sức tà dị, không dám vào bắt người, thế nên để cho lão đạo tới đuổi nghiệt chương đi”. Lão đạo sĩ vừa nói vừa vuốt râu: “Tiểu cô nương kia chính là người sao?”.

Ta hừ một tiếng, có chút khinh thường: “Lớn tuổi như vậy còn giúp ác bá làm chuyện trẻ con”.

Lão nhân kia cười lớn, không tiếp tục lời của tôi, lại đưa mắt nhìn tôi đánh giá một lượt rồi nói: “Cô nương trên người có tà khí, nhất định đã bị nghiệt chương cuốn lấy”.

Lời này với ta chẳng mới mẻ chút nào, đạo sĩ nào tới đây cũng nói với ta một câu như vậy, có điều nếu nói đến chuyện giả danh lừa bịp thế này, ta mới là thủy tổ, đương nhiên không bị họ gạt, thậm chí theo kinh nghiệm của ta, câu tiếp theo của hắn nhất định là sẽ hỏi ngày sinh tháng đẻ của ta.

“Xin hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô nương?”.

Đoán trúng.

Ta miễn cưỡng đáp: “Không cha không mẹ không biết sinh nhật, Thư Lê nói năm nay ta mười bảy”.

“Thư Lê...”, khuôn mặt lão đạo biến sắc, cau mày bấm đốt tay.

Ta không chờ hắn tính xong, lập tức kéo tay áo của hắn lôi hắn vào trong sân, Thư Lê đang ngồi trên ghế dường như cảm thấy có điều khác thường, chân mày nhíu lại, dùng ánh mắt trống rỗng vô hồn nhìn về phía ta.

Ta không giải thích gì cả, trực tiếp chạy tới ngồi khoanh chân bên cạnh Thư Lê, không chút sợ hãi nói với lão đạo: “Không phải là tới trừ ma sao, bắt đầu đi!”.

Lão đạo nhìn ta, triển khai tư thế, miệng nói lầm bầm.

Lão đạo này đúng là có chút tài năng, vừa vẽ bùa vừa ngồi xuống, thoạt nhìn giống như việc khá đơn giản, so với đạo sĩ hai năm trước thì đứng đắn hơn nhiều.

Thư Lê vẫn uống trà, bất động thanh sắc.

Dĩ nhiên, cuối cùng chẳng trừ được ma quỷ nào hết.

“Người có khỏe không?”, lão đạo hướng về phía không có bóng người lầm bầm, không biết là đang nói cùng ai.

Ta không giải thích được, lại thấy Thư Lê hơi cười, nhẹ nhàng đáp một câu: “Hoàn hảo”.

Nhưng lão đạo tựa hồ có chút ngênh ngãng, như thể không nghe thấy.

Trước khi đi, ông ta vung cây phát trần, nhìn hoa lê nở đầy trong viện, thở dài: “Căn nhà này, ta đã từng tới”.

3. Chương 3

edit + beta: Phong Tuyết

Gió nhẹ thoảng qua, đưa mùi hương hoa thơm ngát.

Lão đạo lấy chiếc kiếm gỗ đẩy cửa đi, bóng lưng tang thương...

Ta không mấy để ý đến lời nói của lão đạo, đợi sau khi ông ta đi liền cầm tay Thư Lê, cười híp mắt nói: “Người mù, người mù, có tiên sinh như ngươi thật tốt, ta vừa có thể học võ công đánh ác bá, có thể chịu đựng được giang hồ thuật sĩ, ta thấy ngươi ở một mình thật cô đơn, dù sao mấy ngày nay ở cùng ngươi cũng rất vui, ta định rời sang bên này làm bạn lâu dài với ngươi, được chứ?”.

Về mặt Thư Lê hơi biến sắc, ánh mắt vốn ảm đạm dường như có chút ánh sáng, hắn nói: “Chỉ cần ngươi nguyện ý”.

Ta vui mừng vỗ vai hắn: “Ngày mai ta sẽ dọn đồ sang”, sau lại nghĩ nhiều năm qua mình đều trộm tiền của Thư Lê, ăn cơm của Thư Lê, uống trà của Thư Lê, thậm chí mặc cả y phục của Thư Lê mới sống được tới giờ, thật sự chẳng có thứ gì là của mình, thế nên lại đổi lời: “Không cần dọn nữa, ta bắt đầu ở luôn hôm nay”.

Thư Lê cũng cười, nhưng không suồng sã giống như ta, hắn cười rất tao nhã, cho dù là nhặt nhèo ta cũng cảm thấy nụ cười của hắn là đẹp nhất.

Có đôi khi ta còn muốn được gả cho Thư Lê.

“Người mù, người không cảm thấy người còn thiếu nường tử sao. Mặc dù chúng ta thân quen, nhưng ta là nữ tử, hai người chúng ta sống cùng một mái hiên, vẫn cần có một danh phận”.

“Không phải người gọi ta là tiên sinh sao? Thầy trò ở cùng nhau không phải là chuyện bình thường ư? Mà ta và người không cùng phòng cũng chẳng cùng giường, không cần kiêng kị”.

Mấy năm gần đây ta cầu hôn nhiều như vậy, có lẽ cả tảng đá cũng bị cảm hóa rồi, tại sao lại không thể cảm hóa được trái tim của hần?

Sau rồi ta thi thoảng cũng sẽ cầu hôn, nhưng chỉ là những lời đùa giỡn, ta nói hần vô tâm, Thư Lê cũng không toan tính. Ta sở dĩ muốn lấy hần vì ta cả đời này không có ai thêm lấy, chỉ có thể gặp Thư Lê này. Cho tới một ngày ta gặp một người nọ.

Hôm đó ta đang cầm một cành liễu truy đuổi bọn người nhà Tiền lão gia. Tiền gia bởi vì bắt ta mà náo suốt nửa năm, ta không sợ người khác làm phiền, quyết định lần này sẽ không trốn nữa, tốt nhất là nên dạy dỗ đám người đó một phen, để cho bọn họ biết ta chính là đồ đệ của Thư Lê tiên sinh, có thể đánh què thiếu gia nhà chúng, công phu của bốn cô nương không phải là thường.

Đánh cho bọn chúng tan tác, đám người đó đã bắt đầu sợ hãi, ta giương cành liễu lên lớn tiếng nói: “Còn ai tới nữa không?”, sau đó vẫy vẫy tay gọi chúng lại, nhưng giường như bọn chúng đã bị ta làm cho sợ hãi tới tè ra quần rồi.

Ta cười khanh khách, lúc này bỗng cảm thấy trên bầu trời có một nguồn ánh sáng xẹt qua, từ trong mây xuất hiện một nam tử khuôn mặt tuấn tú, hần đáp bảo kiếm xuống, ta nghĩ chính mình hoa mắt nhìn thấy ma liền dụi dụi mắt, thấy người nọ đang đưa mắt nhìn ta.

Những người khác sớm đã bị biến cố này hù dọa mà bỏ chạy.

Ta có chút ngại người.

Ánh mắt nam tử kia có chút đau lòng, lại có chút tiếc hận.

Hần mở miệng hỏi ta: “Tại sao nàng lại mang bộ dạng thế này?”.

“A?”, ta ngẩn người nhìn hần, giống như nhìn bầu trời mà cảm thấy kinh hoàng.

Hần bỗng nhiên ôm ta vào trong ngực, không ngừng lẩm bẩm: “Thật xin lỗi, ta đã tới muộn, thật xin lỗi... Lưu Ngọc”.

Ta bị hần ôm, trong lòng không khỏi khó chịu, cho dù hần là nam tử tuấn tú nhưng muốn chiếm lợi của bốn cô nương không phải cứ muốn là có thể được.

Ta đẩy hần ra, giương cành liễu lên, liếc mắt hỏi: “Người là ai, giả thần giả quỷ gì ở đây?”, thuận mắt nhìn lên bầu trời: “Nhà người ở trên trời sao?”.

Hần dùng một ánh mắt bi thương nhìn ta, thanh âm run rẩy: “Nàng nếu như là vì ta, tại sao lại uống canh Mạnh bà?”.

“Người là ai? Cái gì canh Mạnh bà?”.

Hần nhắm mắt hít một hơi thật sâu, lúc mở mắt ra hốc mắt đã ửng đỏ: “Ta là Tĩnh Uyên thượng thần, là người mà nàng vẫn luôn chờ...”.

Một khắc kia, ta cảm thấy khuôn mặt của hần có chút quen thuộc.

Ta nhìn thiên y lộng lẫy, bảo kiếm tinh xảo của hần, lại nhìn lại bản thân mình, mặc dù chiếc áo của ta đã được Thư Lê sửa lại, không xấu nhưng không thể nói là đẹp, vũ khí trong tay là cành liễu, không khỏi cúi đầu...

Thần ma quỷ quái cái gì, đều là gạt người, ta không tin.

“Ta là A Bạch, là lưu manh nổi tiếng, chỉ là một dân đen bình thường, đại nhân chắc chắn đã nện lầm người rồi”, ta ra vẻ tiêu sái, khi quay đầu lại lại bổ sung một câu: “Còn có, ta chưa từng chờ ai cả, chỉ có tên Thư Lê ngốc kia, đợi người mãi mãi không tới tìm hần”.

Ta rời đi, ánh nắng phía chân trời chiếu xuống như rực lửa.

Trong đầu ta suy nghĩ lung tung, trí nhớ hiện ra một góc như hạt gạo so với mặt trăng, ta tựa hồ thấy được Ngọc Lâu Vân Khuyết, Vọng Hương Thai, thấy được một nam nhân tiên khí tràn trề oai hùng đứng trước mặt ta.

Nhưng hắn là ai?

4. Chương 4

edit + beta: Phong Tuyết

Trở lại căn nhà đầy hoa lê, ta thấy Thư Lê đang ngồi trên ghế may y phục cho ta, hắn không nhìn thấy gì, lục lọi vật liệu may mặc, từng đường khâu thật chậm, có lúc kim đâm vào tay hắn dường như không thấy đau, sắc mặt một chút cũng không đổi, dùng bàn tay đo đạc chiều dài, đến khi cảm thấy thích hợp thì bắt đầu se chỉ luôn kim.

Ta hết ăn lại nằm, cơm là Thư Lê nấu, y phục là Thư Lê may, ta nghĩ, Thư Lê tiên sinh rất có tố chất làm tiểu túc phụ, nếu không có hắn quan tâm bao bọc ta, chỉ e rằng ta đã chết từ lâu.

Ta rón ra rón rén đi tới, ôm lấy nửa người Thư Lê từ phía sau, cười hì hì nói vào tai hắn: “Người mù, người không nhìn thấy bộ dạng của ta, tại sao bộ y phục nào người cũng làm được vừa người?”.

Thư Lê tựa hồ như không ngờ rằng hôm nay ta lại trở về sớm như vậy, lúc ta ôm lấy hắn, thân thể hắn cứng đờ, cho đến khi nghe được thanh âm của ta mới từ từ mềm nhũn ra.

“Ta không có mắt, nhưng có tâm, có thể tưởng tượng ra bộ dáng của người”.

Ta có chút căng thẳng, do dự nhiều năm trong lòng rốt cuộc nói ra: “Thư Lê, chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này đi, ta chắc chắn sẽ chữa lành được đôi mắt của người, để người có thể nhìn thấy ta, cũng nhìn thấy được phong cảnh của thế gian này. Người không nên cứ ở mãi nơi này, người chờ mười năm, mười năm không hề có ai tới, năm sau cũng sẽ không có ai tới đâu”.

Sắc mặt Thư Lê tái nhợt, trên môi mấp máy gì đó nhưng lại hồi lâu không có lên tiếng.

“Thư Lê?”.

“Người làm sao biết người đó sẽ không tới?”. Thư Lê nhẹ giọng hỏi.

Ta nghĩ Thư Lê đang mang trong mình chấp niệm.

Thôi thôi, ai bảo ta là người tới sau.

“Người có nghĩ trên đời này có thần tiên không? Hôm nay ta thấy một quái nhân đạp bảo kiếm từ trên mây đáp xuống, rất không đàng hoàng, lại tự nhận mình là thượng thần, người cảm thấy có buồn cười không?”.

Ta vừa nói vừa chú ý tới phản ứng của Thư Lê, chỉ thấy tay hắn run lên, chiếc kim khâu đã đâm vào tay hắn.

Ta không ngờ phản ứng của hắn lại mạnh như vậy, chiếc kim đâm thật sâu, ta không khỏi đau lòng.

Hắn lại khôi phục thần sắc bình tĩnh, cười nhạt hỏi: “Người đó nhất định là một nam tử tuấn mỹ, người đối với hắn nhất kiến chung tình, mà hắn vừa thấy người thì không thể kìm lòng được, để tiên sinh ta đoán xem, hắn ôm người hay là hôn người?”.

Ta vô cùng kinh ngạc, người mù này giống như đã nhìn thấy tận mắt mọi việc vậy, ta cảm thấy có chút khó chịu: “Ta là loại người tùy tiện như vậy sao? Người mù, tại sao người lại nghĩ ta như thế?”.

Thư Lê cúi đầu, thanh âm mang chút khổ sở nói: “Khi nãy lúc người lặng lẽ đứng ở phía sau lưng ta rồi ôm lấy ta, ta nghe được hơi thở của hắn”.

Hắn nhướng mày, vẻ cô đơn.

Ta lắc đầu, định lờ chéo áo của hấn giải thích, nhưng lại cảm thấy giải thích giống như là che giấu, cho nên ta không lên tiếng.

Thư Lê từ từ đứng lên, lần mò bước vào bên trong phòng.

Ta hướng về phía bóng lưng của hấn, hỏi: “Thư Lê, ngươi và hấn quen biết nhau sao?”.

Thư Lê vẫn bước đi, không hề lên tiếng.

Ta không phải người ngốc, rất nhiều năm qua tướng mạo của Thư Lê không thay đổi, hoa lệ trong viện nở mãi không tàn, hấn không ra khỏi cửa nhưng khi ta đến luôn có rượu ngon thức ăn ngon, mắt của hấn tuy không thấy nhưng công phu của hấn lại rất cao thâm, đây không phải là chuyện thường.

Ta thần không sợ, quỷ không sợ, lưu manh cũng không để vào trong mắt.

Cũng là bởi Thư Lê khiến ta không sợ hãi.

Thời gian mười năm, từ khi bắt đầu ở đây, ta đã không rõ lắm, đến tận cùng là hấn ở theo ta hay là ta ở theo hấn?

Nhưng hết lần này tới lần khác hấn không hề nói cho ta biết hấn là ai.

Ta cố ý hỏi: “Người mù, ta thấy tên thần tiên kia rất vừa ý ta, dù sao ngươi cũng không lập gia đình với ta, nếu như ta gả cho hấn, ngươi thấy thế nào?”.

Thư Lê ngậy người, sau đó mặt không biến sắc nói: “Chỉ cần ngươi nguyện ý”.

Ta căng thẳng, hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, khuôn mặt vẫn giữ nụ cười: “Vậy ngươi nghĩ cách làm sao mau chóng giúp ta được gả cho hấn, như vậy ngươi cũng không cần phải hầu hạ ta như bây giờ nữa”.

Thư Lê lại nhếch khóe môi, ngoài cười nhưng trong không hề cười, thanh âm lạnh lẽo, vẫn nói câu kia: “Chỉ cần ngươi nguyện ý”.

5. Chương 5

edit + beta: Phong Tuyết

Ta chẳng qua chỉ vì tức giận mà nói với Thư Lê như vậy, hấn lại chuẩn bị giúp ta như thật, đầu tiên là sắm sửa y phục cho ta, sau đó dạy ta lời nói cử chỉ phải làm sao mới giống như khuê nữ đại gia, sau đó lại đưa ta một thanh bảo kiếm cực kỳ tinh xảo. Sau mấy ngày dựa vào sự an bài của hấn, ta cũng bắt đầu có bộ dạng tốt hơn.

Ta trở nên nghe lời, ôn nhu, cười không hề nhe răng.

Nhưng Thư Lê là người mù, mặc dù ta là do hấn một tay đào tạo nhưng hấn lại không thể thấy bộ dạng của ta sau khi trở thành thực nữ, ta không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

“Thư Lê, ngươi nhất định là thần tiên sống trời ban cho ta”, ta lấy ống tay áo che miệng cười, làm bộ dạng thực nữ: “Hấn là một vị thần rất có địa vị, nếu như ta có thể gả đi, ta nhất định sẽ giúp đỡ ngươi”.

Thư Lê cười nhạt: “Không cần”.

Tĩnh Uyên rất vừa ý ta, không lâu sau đã tìm tới chỗ ở của ta và Thư Lê, ta chuẩn bị xong mọi thứ, đi theo sau Thư Lê, vừa mở cửa ra đã thấy khuôn mặt quen thuộc của Tĩnh Uyên.

“Lưu Ngọc...”, hấn nhìn ta lại gọi cái tên này.

Ta nhìn hấn: “Những gì ngươi nói ta đều đã quên, ta không nhớ rõ Lưu Ngọc, ngươi gọi ta A Bạch được không?”.

“A Bạch?”, Tĩnh Uyên hỏi, lại đánh mắt nhìn sang Thư Lê.

Thư Lê rõ ràng không nhìn thấy, lại giống như biết hần nhìn mình, mở miệng nói: “Người không phải nói một lòng muốn đợi nàng sao? Nếu như Lưu Ngọc đã không còn là Lưu Ngọc, người có thể vì nàng mà hy sinh thế nào?”.

Sắc mặt của Tĩnh Uyên có chút rung động: “A Bạch, ta không vội, ta sẽ để cho nàng từ từ suy nghĩ”.

“A”, ta mơ màng gật đầu, rất muốn biết bọn họ đang nói chuyện bí hiểm gì.

Thư Lê cầm tay ta, đưa tới tay của Tĩnh Uyên, giống như phó thác một điều gì đó rất lớn, sau đó nắm chặt tay của hai chúng ta, thần sắc vô cùng thoải mái: “Các người đi đi”.

Một khắc kia, ta nhìn thấy rõ ràng sự đau thương của hần.

Ta sóng vai cùng Tĩnh Uyên ra khỏi cửa, quay đầu lại cáo biệt Thư Lê, Thư Lê cười với ta, có chút thê lương: “A Bạch, người nói đúng, cho dù ta có chờ bao lâu thì người đó cũng không tới”.

Ta động lòng, không bận tâm thần sắc của Tĩnh Uyên, kéo lấy tay áo hần nói: “Người mù, người có bằng lòng lấy ta không?”.

Thư Lê lắc đầu, lại đem tay ta đặt vào tay Tĩnh Uyên: “Đồ ngốc, người đã tới rồi, người lại hồ đồ gì thế?”.

Ta cùng Tĩnh Uyên đi.

Tĩnh Uyên nói với ta rất nhiều chuyện về Lưu Ngọc ngày xưa. Hần nói Lưu Ngọc vốn là viên ngọc thạch núi Côn Luân, sau nhiều năm thăng tu thành hình người.

Yêu tinh ở Côn Luân phần lớn là do tiên vật hoặc tiên thảo tu thành, cho nên không có yêu khí, chủ yếu là tu tiên. Mà thần tiên Côn Luân hạ phàm có rất nhiều, cứ như vậy, yêu không hại người, người không giết yêu, cho nên thần yêu vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Tĩnh Uyên lúc đó còn chưa phải thượng thần, hần chỉ là một chân quân.

Lưu Ngọc thăm mền Tĩnh Uyên rất nhiều năm.

Ta cứ lặng yên nghe, lại nghĩ tới hần nói ta chính là Lưu Ngọc, liền đỏ mặt, thật là quá thất bại, còn nói là thăm mền, rõ ràng đã như vậy rồi.

“Lưu Ngọc, à ta nói tại sao ta lại biến thành bộ dạng này?”.

Tĩnh Uyên lại tiếp tục kể.

Tình cảm của Lưu Ngọc cảm hóa được Tĩnh Uyên, nhưng Tĩnh Uyên vì tu tiên, không thể động tình, vậy nên luôn bỏ mặc Lưu Ngọc, Lưu Ngọc thấy vậy không quấy rầy hần nữa, để hần yên tâm tu luyện.

Nhưng khi Lưu Ngọc biến mất, Tĩnh Uyên mới hiểu được mình đã sớm động tình với Lưu Ngọc, vô luận là tu như thế nào cũng không thành.

“Thì ra ta lại là kẻ gây ra tội lớn”, ta vừa cười nhạo vừa nhìn Tĩnh Uyên đang ngồi trên mây trắng: “Nhưng hiện tại người đã tu thành rồi, quả thực rất lợi hại”.

Tĩnh Uyên nhìn ta hồi lâu: “Là nàng giúp ta nên ta mới tu thành”.

“Ta là yêu, làm sao có thể giúp người?”.

“Nàng giúp ta chặt đứt tình duyên”, Tĩnh Uyên trầm mặc nói, ánh mắt lộ ra vẻ ưu thương: “Lưu Ngọc, nàng đã tự vẫn, chặt đứt tình duyên của ta tại đó”.

Ta ngẩn người, sau đó cười cười lắc đầu: “Không thể nào, ta làm sao có thể ngốc như vậy?”.

Tĩnh Uyên nhẹ nhàng ôm lấy ta: “Tất cả đều là tại ta, là ta không tốt, ngày đó ta tu tiên không được liền đổ hết lỗi lầm cho nàng. Lúc đó là ta quá phiền não, ta vốn đã nghĩ không tu nữa, cứ như vậy sống với nàng ở Côn Luân. Không ngờ nàng lại thành toàn cho ta, tự đánh tan hết tu vi giúp ta thành thần”.

Tâm ta băng lạnh lại: “Cho nên người đã tu thành?”.

“Ta nghĩ nàng đã hồn phi phách tán, không muốn phụ tâm ý của nàng vậy nên đã bế quan tu thành thượng thần”.

Ta thở phào một hơi, đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng dừng lại tại ánh mắt của hắn, ta cảm thấy được ánh mắt của hắn là đẹp nhất, giống như bảo thạch vậy.

Ta đối với mấy lời nói của hắn hoàn toàn vô cảm, chỉ có điều, ta cảm thấy nếu như Thư Lê cũng có một đôi mắt như vậy thì thật tốt.

Tĩnh Uyên mang theo ta ngồi trên mây đi khắp nơi ngắm phong cảnh, ta nghĩ nhìn thấy những cảnh đẹp như vậy, khi trở về nhất định phải kể cho Thư Lê nghe.

Những gì hắn không thấy được, ta sẽ nhìn giúp hắn, những nơi hắn không tới được, ta sẽ tới thay hắn.

Nhưng sau khi trở lại tiểu viện, ta lại không thấy Thư Lê.

Hắn mười năm qua đều không rời khỏi cái sân này, vô luận là ta có rời đi lâu như thế nào, hắn vẫn luôn ở đây đợi ta.

Hắn không đợi nữa sao?

6. Chương 6

edit + beta: Phong Tuyết

Trước giờ chưa bao giờ ta khủng hoảng như thế.

“Thư Lê...”, ta giống như một du hồn chạy khắp nơi gọi tên hắn.

“Người mù...”, người đã đi đâu, tại sao không mang ta theo?

“Tiên sinh...”, ta đây mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng còn có thể làm con mắt của người.

Thiên hạ này quá lớn, ta không tìm được hắn.

Hết lần này tới lần khác đám người Tiền gia truy đuổi ta.

Ta không có tâm trí dây dưa cùng bọn chúng, quay đầu bỏ chạy, vượt qua một con phố, lại một cái ngõ, cuối cùng đã bỏ rơi được bọn chúng, nhưng ở cuối ngõ lại nhìn thấy lão đạo trước kia.

Lão đạo cầm chiêu hồn phiến và cây kiếm gỗ đào.

Ta kinh ngạc hỏi: “Người nhìn thấy Thư Lê sao?”.

Lão đạo lắc đầu.

Ta lại nói: “Lần trước không phải người đã tới trừ ma trong tiểu viện đầy hoa lê đó sao? Nam nhân ở cạnh ta chính là Thư Lê, hắn luôn mặc áo bào trắng, ánh mắt không được tốt, người đã quên rồi sao?”.

Lão đạo cười, lông mày trắng giương lên: “Hôm đó ở trong viện ta chỉ nhìn thấy một mình người, đâu có người khác?”.

Ta giống như bị sét đánh: “Không thể nào, hắn vẫn ở bên cạnh ta mà”.

“Một mình người nhìn vào hư không cười nói, ta nói người bị ma quấy thân, người còn không tin, mắng ta là đồ lừa bịp”.

“Không phải... hắn và ta nương tựa vào nhau đã mười năm, hắn làm sao có thể là ma?”, ta cúi đầu lẩm bẩm.

Lão đạo lại tiến lên, xoa xoa đầu ta, thở dài nói: “Thiên nhãn của ta đã hỏng, không thấy được hắn, nhưng có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn, ta biết hắn ở cùng người, thế nên không có làm phép thực sự, sợ rằng quấy rối hồn phách của hắn”.

“Lão đạo, người nói gì ta không hiểu?”.

“Ngọc yêu sau khi tan hết tu vi, chỉ có thể hồn phi phách tán, nếu như không phải nhờ có hắc, làm sao người còn có thể sống?”.

Ta mở to đôi mắt, đe dọa nhìn ông ta: “Người cũng biết những điều đó?”.

Lão đạo lắc đầu cười: “Người nên hỏi lòng của người”, dứt lời, hắc vung cây phát trần, chỉ vào ngực của ta nói: “Hỏi nó rốt cuộc đã quên cái gì, đã bỏ rơi cái gì”.

Ta không biết nên trả lời thế nào.

Bởi vì tim ta sớm đã không còn, một khắc biết được Thư Lê đã rời đi, tâm của ta cũng không còn.

Ánh mắt lão đạo xót thương nhìn ta: “Ngọc thạch rơi xuống nhân gian vốn đã tan xương nát thịt, lại trở thành một nữ đồng bảy tuổi, trưởng thành giống như người phàm trần, có lẽ hắc không nghĩ tới ngọc thạch kiếp trước không yêu hắc, nhưng sau khi hắc chết sẽ yêu hắc”.

“...”, ta kinh ngạc nhìn lão đạo: “Nói cho ta biết hắc chết như thế nào?”.

“Hắc và Diêm Vương đã định ra khế ước, dùng cái chết của hắc để đổi lấy sự sống cho người. Trong khế ước, hắc giữ được hồn phách của mình trong mười năm, mà hiện tại chính là năm thứ mười. Một quỷ hồn, hắc có thể chờ đợi cái gì? Hắc cho tới bây giờ vẫn không hiểu, cũng nhìn không thấu”.

Trong nháy mắt, ta bỗng hiểu ra tất cả.

Hiểu tại sao năm đó khi ta tỉnh lại trong miếu lại trong bộ dạng một nữ đồng, trí nhớ hoàn toàn trống rỗng.

Hiểu vì sao năm đó ta vừa ngẩng đầu lại thấy Thư Lê hí mắt cười.

Hiểu tại sao hắc chưa bao giờ đáp ứng lời cầu hôn của ta.

Hiểu được vì sao mười năm nay hắc đợi người mà không đợi được.

Lần đầu tiên trong mười năm ta khóc mà không phải là ở trước mặt Thư Lê.

Lão đạo xoa đầu ta, thở dài: “Đứa nhỏ ngốc, người nhớ hắc sao? Ta có thể cho người nhìn thấy hắc”.

7. Chương 7

edit + beta: Phong Tuyết

Ta từng bước từng bước đi trên cầu Nại Hà.

“Thư Lê, Thư Lê, Thư Lê...”.

Lão đạo nói, chỉ cần ta liên tiếp gọi như vậy, trước lúc hồn phách phi tán có thể nghe thấy, nhất định ta sẽ nhìn thấy hắc.

Trong bóng tối, chung quanh lập lòe những ánh sáng xanh, lão đạo nói đó là những linh hồn.

Linh hồn không có nơi về, linh hồn chờ tiêu tán, linh hồn không tìm được nhà, linh hồn không có ai yêu, tất cả đều có chung một hình dạng.

Thư Lê chỉ là một đạo quang trong đó.

Lòng ta đau quặn, đôi mắt ngấn nước, tìm hắc trong những ánh sáng mờ ảo kia.

Trong ánh trăng mờ ảo, tay ta bỗng bị một người nắm lấy, ta căng thẳng, nghiêng người thất thanh gọi: “Thư Lê!”.

“Là ta!”, thanh âm của Tĩnh Uyên vang lên bên tai ta.

Ta thất vọng, nói với hắc: “Ta tìm Thư Lê”.

“... Được, ta cùng nàng tìm”. Tĩnh Uyên nắm tay ta, thanh âm nhàn nhạt cô đơn. Trong bóng tối, ta không nhìn thấy rõ vẻ mặt của hắc.

“Cảm ơn”.

Chúng ta sóng vai xuyên qua vô vàn ánh lục quang kêu tên Thư Lê nhưng Thư Lê lại không hề xuất hiện.

Không lâu sau đó, một phụ nhân cầm đèn đi tới.

“Mạnh bà, đã lâu không gặp”, Tĩnh Uyên hỏi thăm đường: “Bà có nhìn thấy con hoa lê yêu nào không?”.

Mạnh bà nhìn về phía ta: “Nha đầu, Thanh Dương lão đạo mười năm trước đã cùng ta đánh cuộc, hần cuộc người chắc chắn mười năm sau sẽ tới nơi này tìm người, hôm nay ta thua, nhưng nói đến quy củ, người đến đây tìm người, nếu không uống canh Mạnh bà thì sẽ phải nhìn lại quá khứ của mình”.

“Ta không muốn xem gì cả, ta muốn tìm Thư Lê”.

Mạnh bà lắc đầu: “Quy củ không thể phá được”.

“Như vậy...”, ta rút tay ra khỏi tay Tĩnh Uyên, hỏi: “Ta không nhìn của ta, ta muốn nhìn lại quá khứ của Thư Lê”.

Mạnh bà cau mày: “Chuyện này chưa có tiền lệ”.

Ta dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Tĩnh Uyên.

Tĩnh Uyên thở dài: “Mạnh bà, cho nàng xem một chút đi, thật ra thì, ta cũng rất tò mò”.

Mạnh bà dẫn chúng ta tới bên đá Tam Sinh, cho chúng ta vào bên trong gọi tên Thư Lê.

Đá Tam Sinh bóng loáng dần biến thành một chiếc gương.

Ta nhìn thấy hần.

Năm ấy xuân phong ấm áp, một đóa hoa lê nở ra trên cành cây.

Một trăm năm qua đi, mặc cho thời gian thay đổi, đóa hoa lê vẫn không tàn.

Ta thấy lão đạo gơ kiếm lên, nói cây lê thành tinh, nhất định phải diệt nguyên thần.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, ta thấy được mình nhảy ra trước mặt lão đạo, làm phép phong bế thiên nhân của hần, bảo vệ gốc lê xinh đẹp kia.

Ta thấy ta đứng dưới tàng cây cười ha hả: “Hoa lê à hoa lê, ta cứu người, mạng người là của ta, sau này người cùng ta vào nam ra bắc dạy dỗ đám đạo sĩ”.

Ta thấy bông hoa lê bay xuống, biến thành thiếu niên tuấn mỹ, hành lễ với ta: “Ta là Thư Lê, tạ ơn cứu mạng của người”.

Ta thấy ta cùng Thư Lê ngày đêm làm bạn, không màng chuyện tu tiên.

Ta thấy Thư Lê và lão đạo được ta dạy dỗ kia trở thành bạn tốt, một yêu một đạo thỉnh thoảng tụm lại một chỗ tâm sự bàn chuyện, Thư Lê hỏi lão đạo, ta yêu nàng, làm sao bây giờ?

Ta thấy lúc ta ngủ Thư Lê đắp chăn cho ta, lúc ta phiền muộn uống rượu cùng ta, lúc ta không ở bên cạnh hần, hần chỉ ngửa mặt lên bầu trời ngẩn ngơ.

Ta thấy Thư Lê lén viết thơ tình tặng ta, giấu trong tay áo mấy lần định đưa, nhưng ta lại nói với hần ta yêu Tĩnh Uyên.

Ta thấy hần một mình đem tờ giấy đó đi đốt.

Ta thấy được mình vì tan hết tu vi mà mù hai mắt, Thư Lê cho ta đôi mắt của hần.

Ta thấy được Thư Lê cùng Diêm Vương giao dịch, buông tha cho ta, đem linh hồn còn hấp hối của ta đưa tới nhân gian.

Ta thấy được niên kỷ trong khế ước kia: mười năm.

Hình ảnh ngưng hần, Mạnh bà đi tới bên cạnh vỗ vai ta: đã đến giờ.

Mạnh bà vừa giơ tay chỉ về phía bóng tối u ám, một loạt ánh lục quang trôi qua bỗng biến thành Thư Lê.
“Người mù!”, ta lão đảo bước tới, muốn ôm thân thể dần tiêu tán của hắn.

Thư Lê dùng cánh tay mờ ảo của hắn chạm vào mặt ta: “A Bạch”.

“Thư Lê, ta tới tìm ngươi”.

“Nhưng ta là quỷ, ta chỉ còn một chút thời gian... ta sẽ không tồn tại nữa”.

“Chỉ cần ngươi nguyện ý cưới ta, cho dù ngươi là quỷ, ta cũng sẽ gả cho ngươi”.

Thư Lê chỉ cười cười lắc đầu: “Ta nợ ngươi một mạng, ta đã trả, ngươi nợ ta tình yêu, ta không cần”.

“Ngươi không thể không cần...”.

Ta còn chưa hết lời, một mảnh hỗn độn xung quanh liền hồi phục.

Thư Lê biến mất.

Tĩnh Uyên yên lặng rời đi.

Ta biết bọn họ sẽ không bao giờ trở lại.

8. Chương 8

edited by: Phong Tuyết

Ta mở mắt ra.

Không biết ai đã đem ta từ địa phủ tới nơi này.

Hoa lê trong tiểu viện đã không còn dù chỉ một bông.

Ta nhìn quanh bốn phía, bàn đá vẫn còn, trà vẫn còn, ghế dựa vẫn còn, bộ quần áo may dở vẫn nằm đó.

Tựa hồ hết thảy đều không biến mất.

“Thư Lê, ta đói bụng”. Ta nhìn về cây lê khô héo, tựa như đang oán trách.

Đột nhiên cảm giác dưới tàng cây có gì đó khác thường, ta ngồi xổm xuống, đào đất lên, thấy một bộ xương cốt chôn ở đó, lúc mở ra còn có mùi hoa lê nhàn nhạt.

Hài cốt yêu tinh bị phong hóa.

Là hắn.

Mười năm, thì ra hắn vẫn ngủ ở đây.

Ta cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào bộ xương, nước mắt mơ hồ.

Trong lúc mông lung, ta phảng phất nhớ lại ngày xưa đó.

Không biết đó là lần thứ bao nhiêu ta cầu hôn với hắn.

“Thư Lê à, ngươi lấy ta đi, sau đó ta có thể danh chính ngôn thuận sử dụng tài sản của ngươi, không cần lo ăn lo mặc, ta sẽ làm mất của ngươi, thay ngươi nhìn bình minh, hai ta sẽ như vậy cho tới già. Nếu có một ngày nào đó ngươi đợi tìm tới, ta sẽ nói với người đó rằng ngươi đã là của ta, người đó đã tới chậm!”.

Ta còn nhớ lúc ấy Thư Lê cười như gió xuân: “Ngươi cũng bá đạo như vậy sao?”.

Ta liền gắt gao nắm ống tay áo hắn, ánh mắt lấp lánh: “Ngươi đồng ý phải không?”.

Có phải hay không? Có phải hay không? Có phải hay không...

Thì ra là, ta đã tới chậm.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nien-hoa-ha-mien>